بسم الله الرحمن الرحيم

FELSEFECİLERİN *"TANRI VAR MI?"* SORUSU

"Felsefe" denilen şeyin ilk ortaya çıktığı günden günümüze kadar geçen süreçte, her bir filozof yaşadığı müddetçe sadece iki kişiyi ikna etmiş olsaydı günümüzde filozof ya da felsefeyi benimseyenlerin sayısının 33 milyardan fazla olması gerekirdi. Elbette ki bir şeyin başarısı kelle sayısıyla ölçülemez fakat felsefenin tüm zamanlarda bu kadar cilalanmasına rağmen bırakın taraftarlarını, anlayanların bile bu kadar az olması dikkat edilmeye değer bir şeydir.

Sözüm ona felsefe, her türlü koşullanmadan kurtularak özgür düşünebilmeyi sağlamaktadır. Filozofların ve felsefe taraftarlarının bu kadar az olmasını insan türünün özgürlüğü veya özgür düşünceyi sevmediğine bağlamak her halde isabetli olmayacaktır.

Kim ne derse desin ne kadar çok propagandası yapılırsa yapılsın insan türü *"TANRI VAR MI?"* sorusunu bir türlü sevmedi, sevemedi.

Felsefe o kadar cilalanmaktadır ki -gören görmeyen- Antik Yunan'da herkesin filozof olduğunu sanmaktadır.

Felsefe tarihini Thales ile başlatanlar öylesine yanlış bir algı oluşturmuşlardır ki Thales'in ortaya çıkması ile Antik Çağ'da yaşayan herkes Yunan'ın ahlaksız tanrılarına inanmayı hemen bırakmış ve sanki tüm Antik Yunan halkı Ege veya Akdeniz kıyısında derin felsefi düşüncelere dalmıştır.

OYSA kendisine fikri bir köken arayışı için her türlü ahmaklığa sarılan Batı, ahlaksız Yunan tanrılarına inanmayı hiçbir zaman terk etmemiştir, günümüzde bile.

Felsefe sadece inanılan şeyleri değiştirmiş ama inanılan şeylerin özelliklerini hep aynı tutmuştur, yani mesela tanrıya inanmayı terk etmiş ama tanrının özelliklerini alıp başka bir şeye vermiştir.

Mevzu *"Doğru inanç nedir?"* sorusuna hiçbir zaman gelmemiştir. Mevzu *"Tanrısal bir güç lazım, biz bunu kime verelim?"* mevzusudur.

Felsefe, tarih boyunca, insanın üstüne örttüğü yorganın bedene yetmediğini görünce ayağı mı açıkta bırakalım yoksa kafayı mı açıkta bırakalım derdi ile uğraşmıştır.

Yorganın yetersizliğinden bıkıp usanan KANT ise üçüncü bir seçenek sunmuştur, o da şudur: *"Madem yorganı büyütemiyoruz ve madem yorgan bu haliyle insan bedenini örtmüyor o halde insanı küçültelim."*

İşte tüm felsefe tarihi budur.

Sonuçta ne yorgan büyümüş ne de insan küçülmüştür.

Felsefeciler tarih boyunca yorganı yetirmeye çalışmışlardır ama hiçbir zaman yorgancıyı dikkate almamışlardır. Gidip yorgancıya *"Sen bu yorganı niye böyle yaptın?"* diye sormamışlardır çünkü onlar Nietzsche'nin de itiraf ettiği gibi; kalleşçe yorgancıyı öldürüp mirasına konmaya çalışmışlardır.

"Tanrı öldü, Tanrıyı biz öldürdük." diyen Nietzsche, sirkatini açık etmiştir çünkü öldürdükleri tanrının yeri boş kalacak ve o boşluğu da her biri kendisini tanrı seviyesinde gören filozoflar kendi aralarında talan edeceklerdir.

Oysa soru çoook basittir: *"İnsan aklı kendi başına kendisine yeterli midir, değil midir?"*

"İnsan sadece kendi görülerine dayanarak tanrı veya tanrısal şeyler hakkında doğruya ulaşabilir mi, ulaşamaz mı?"

Tarih boyunca kendilerini müstağni gören filozoflar bu soruları *"Elbette sadece akıl yeterlidir, elbette sadece akılla doğruya ulaşılır."* şeklinde cevaplamışlardır ama insanlığın üzerinde uzlaşacağı tek bir tane kesin doğru ortaya koyamamışlardır.

Ağızlarını doldurarak verdikleri "*Elbette…"* ile başlayan cevapların tamamı tanrılığa soyunmakla neticelenmiştir. İnsan aklının kendi başına yeterli olduğunu söyleyen filozoflar eninde sonunda kendi akıllarını tanrısal bariyer olarak insanlığın önüne hem de seçeneksiz bir şekilde koymuşlardır.

2500 yıllık felsefe tarihinde tüm uğraşlara rağmen *"DOĞRU NEDİR, NASIL BİLİNİR?"* sorusuna bile cevap verememişlerdir. Cevap vermiş olsalar bile verdikleri cevaplar herkesin kendi uzayında farklı yerler vereceği yerçekimsiz bir ortamda cevaplar vermişlerdir.

Felsefeciler, doğrusu olmayan bir uzayda "doğru" olabileceği fikrini insanlığa kabul ettirmek için çabalamış durmuşlardır.

Felsefecilerin ürettiği tek şey vardır: "EMİNSİZLİK / GÜVENSİZLİK" yani Kur'an'ın deyimiyle *'RAYB'.*

Her tarafı hakikate kesmiş insanı kör etmiş ve hakikat arayışına çıkmışlardır oysa uzakta olan hakikat asla hakikat olmaz, kapalı olan hakikat asla hakikat olmaz, arayanların bulduğu hakikat hakikat olmaz.

Hakikat, *"Hakikat nedir?"* sorusuna kapalıdır çünkü kendisini dayatmayan hakikat hakikat olmaz.

Hakikat, *"Hakikat nedir?"* sorusunun gereksiz olduğu bir şey değilse eğer hakikat olamaz.

Tanrı'yı duyulara getiremeyen filozoflar bunu bir eksiklik olarak görüp utanmadan sıkılmadan *"TANRI VAR MI?"* sorusunu sormuşlardır oysa bu soruya cevap olarak verilen "Tanrı" artık tanrı değildir.

“Tanrı”, bir sorunun cevabı olmaz, olamaz çünkü insan türü *“TANRI VAR MI?”* sorusunu soruyorsa bu onun düşündüğünün değil düşünemediğinin, akıllı olduğunun değil akılsız olduğunun göstergesidir.

Tanrı, kendisine *“Var mı?”* diye bir sorunun sorulabileceği bir şey değildir ve olamaz da.

Kusursuzluk sadece Âlemlerin Rabbi Allah’ın olabileceği bir şeydir.

الحمد لله رب العلمين

Ramazan Demir
19.07.2024